

KRÁLÍK MÁLEM KRÁLEM

Klára Smolíková

Ilustrovala Kateřina Čupová

Králík málem králem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Klára Smolíková
Králík málem králem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

KRÁLÍK MÁLEM KRÁLEM

Klára Smolíková

*Rozmarné vyprávění o tom, co se stane,
když si na hlavu nasadíte královskou korunu.*

Ilustrovala Kateřina Čupová

Božský Kája a čokoládový Karlík

Králík Karel neměl své jméno rád. Zkuste říct rychle třikrát za sebou: „Králík Karel, králík Karel, králík Karel“ a zauzluje si jazyk. V lepším případě budete krákorat. „Krá!“

„Kdybych byl aspoň král, povzdychl si králíček. Nebyl velký, nebyl hluboký, neměl nejdelsí uši. V ničem nevynikal. Ostatní si o něm mysleli, že je nouma.“

„Ale ty jsi král, utěšovala ho maminka. „Můj král Karel.“ Když viděla, jak synek krčí čumáček, dodala: „Ale jestli chceš, budu ti říkat Kája.“

„Né, to né,“ ohrásl se, ale už mamince neprohradil, proč nemůže být Kája.“

Kája byl totiž zpěvák, kterého milovala jejich učitelka. Vždycky když ho poslouchala, vzdychala a šeptala: „Ach, ten božský Kája.“

Kdyby někoho napadlo, že Karel má stejné jméno jako božský Kája, byl by ztracený. Úplně stačilo, že se ostatní dozvěděli o Karlíkovi.

O kterém Karlíkovi?

Přece Karlíkovi z továrny na čokoládu!

„A co je to za jméno, ten Karlík?“ zeptal se někdo, když si četli příběh o továrně, ve které se vyrábí ta nejlepší čokoláda na světě.

„Karlík můžeme říkat i našemu Karlovi,“ vysvětlila učitelka.

„Králík Karlík,“ zopakovala několikrát za sebou třída. Všichni se smáli a tlapkami se popotahovali za dlouhé uši, které se jim od chichotání třepotaly. A Karel se cítil sám, sám se svým jménem Karel.

„Musíš se posměchu postavit,“ nabádala Karla maminka. „Kdo se chce druhému posmívat, důvod si vždycky najde.“

To se lehkou řekne, ale hůř dělá. Král by jistě věděl, co na posměváčky platí.

Kdybych byl král, všechno by bylo jiné, pomyslel si opět králík Karel, ale tento král místo vzdychání vral do tlapek nižky a ze žlutého papíru si vyrobil královskou korunu.

Karel nebo vašek

Králík Karel byl na svou korunu pyšný. Představoval si, že je z ryzího zlata. A posázená těmi nejkrásnějšími drahokamy. Už se nemohl dočkat, až si ji nasadí na hlavu a prohlédne si, jak mu sluší. Dostrkal do koupelny dřevěnou stoličku a vylezl na ni. To, co v zrcadle spatřil, ho však vyděsilo.

„Kdo to je?!“ vyjekl jako opařený a sklouzl zpátky na zem. Nacpal se pod stoličku a drkotal zuby: „To přece nejsem já. V zrcadle se roztahuje nějaký cizí král!“

Pak mu to nedalo. Potichoučku, pomaloučku se vysoukal zpátky nahoru. Zůstal příkrčený a opatrně otevřel jen jedno oko. A tím okem viděl krále, jak na něj šibalsky mrká.

„Ty jsi král králíků?“ zeptal se král.

„Ne,“ špitnul králík. „Já jsem Karlík.“

„Jmenovec!“ popotáhl si král spokojeně knír. „V tom případě se králem králíků můžeš stát. S tímhle jménem určitě,“ povzbudivě se usmál.

„S králem se Karel jenom plete,“ fňukl králík a obezřetně otevřel i druhé oko.

„Ale neplete. Karel je to nejlepší jméno pro krále,“ vypnul panovník v zrcadle hrud'. „I když, vlastně, já se narodil jako Václav.“

„Vašek?“ zakřenil se králík. „Vašík je spíš jméno pro pašíka.“